

Arrest

nr. 228 081 van 28 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 171
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 23 oktober 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 oktober 2018.

1.2. Op 27 juni 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. Aanvankelijk verklaarde u geboren te zijn in Karim Khan (district Qarabagh, provincie Ghazni). U zou daar tot het achtste jaar naar school zijn gegaan. Later zou u als kraanman zijn beginnen werken voor een bedrijf. U zou door de Taliban zijn benaderd. Zij zouden u hebben gevraagd uw baas aan hen uit te leveren, mogelijks om vervolgens losgeld te vragen. U zou omwille van die problemen Ghazni hebben verlaten en naar België zijn gekomen.

Na confrontatie met een aantal bevindingen van het CGVS, heeft u uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gewijzigd. U zegt dat uw ouders oorspronkelijk afkomstig zijn van Karim Khan. Omwille van de algemene situatie in Afghanistan zijn zij lang geleden verhuisd naar een vluchtelingenkamp in Haripur (provincie Khyber Pakhtunkhwa, Pakistan). U bent daar geboren en heeft daar ook altijd gewoond. U ging er tot het tiende jaar naar school. Uw ouders, uw zussen en uw broers verblijven nog steeds in Haripur.

U zegt dat Afghaanse vluchtelingen het zwaar te verduren hebben in Pakistan. Bij speciale gelegenheden, bijvoorbeeld als de sjiïeten iets te vieren hebben, mochten jullie het huis niet verlaten. De Pakistaanse politie viel jullie lastig of troggelde geld af. Ondanks het bezit van een vluchtelingenkaart moest u toch altijd uitkijken wat u deed. Omdat u die situatie niet meer aankon, besliste u Pakistan te verlaten. U wou niet terug naar Afghanistan. Qarabagh, de regio van herkomst van uw ouders waar u vier of vijf keer bent geweest, bijvoorbeeld om een taskara te verkrijgen, is onveilig. Ook elders heeft u niets te zoeken. De hoofdstad Kabul is eveneens onveilig en uw in Kabul wonende familie kan u niet opvangen.

Via Afghanistan (u wou uw land nog één keer zien), Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië (waar een neef van u woont) en Frankrijk bent u naar België gekomen. Op 24 oktober 2018 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verklaringen legt u enkele documenten neer: de originele Afghaanse identiteitsdocumenten (taskara's) van uzelf en van uw vader, twee attesten van een werkgever. Enkele dagen na het eerste onderhoud bij het CGVS heeft u nog bijkomende stukken aan het CGVS bezorgd. Het betreft de PoR (Proof of Registration) documenten van uzelf en van uw familieleden. Op 5 juni 2019 heeft u het CGVS nog bijkomende stukken doorgestuurd. Het gaat om foto's van uw familieleden, foto's die in Haripur genomen werden en medische attesten in verband met de gezondheidstoestand van één van uw broers.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u zich doorheen uw verklaringen weinig betrouwbaar heeft opgesteld. Keer op keer wijzigde u uw verklaringen, veelal pas toen u werd geconfronteerd met stukken die aantonen dat u de waarheid niet vertelde. Uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, illustreren dit. Zo zegt u eerst dat u altijd in Qarabagh (provincie Ghazni) heeft gewoond (CGVS I, p.2). Als het CGVS vervolgens foto's van uzelf in Haripur (Pakistan) toont, verklaart u dat u éénmalig gedurende enkele maanden met uw zieke vader naar Pakistan bent gegaan (CGVS I, p.7, 8). Als het CGVS u meedeelt dat ook dit niet geloofwaardig is, onder meer omdat u op Facebook over een veel langere periode foto's postte waarop u in Haripur te zien bent, zegt u dat u in Pakistan

geboren bent, dat u steeds in Haripur heeft gewoond maar drie, vier of vijf jaar geleden met uw familie naar Afghanistan bent teruggekeerd (CGVS I, p.10, 11). Ook dit blijkt nog geen eerlijke of finale versie, want even later beweert u dat u zich niet heeft aangemeld voor terugkeer en dat u niet naar Afghanistan bent teruggegaan. Uw ouders zouden nog steeds in Pakistan wonen (CGVS I, p.12). Het moge duidelijk zijn dat u uw algemene geloofwaardigheid door eigen toedoen en het afleggen van steeds weer wijzigende verklaringen ernstig heeft ondermijnd. Dit roept reeds ernstige twijfels bij de ernst van uw nood aan bescherming.

Ook wat betreft andere zaken is uw relaas weinig consistent gebleken. Zelfs nadat u al had verklaard altijd in Pakistan te hebben gewoond, kostte het u nog moeite om toe te geven dat uw beweerde problemen met de Taliban in Ghazni noodzakelijkerwijs op fictie berusten (CGVS I, p.13). Evenzeer bleek u niet onmiddellijk bereid toe te geven dat de attesten van een werkgever in Ghazni vals zijn (CGVS I, p.13). Hoewel het CGVS voorts duidelijk maakte dat UNHCR in Pakistan zou worden gecontacteerd om één en ander te verifiëren, waaronder de samenstelling van uw familie, bleek achteraf (zie antwoord UNHCR, toegevoegd aan het administratief dossier) dat u ook daarover leugenachtige verklaringen aflegde en het bestaan van uw oudere broer H/ verzweeg (CGVS I, p.15). Zelfs toen het CGVS u tijdens het tweede onderhoud een foto van H/ toonde, hield u aanvankelijk vol dat dit louter een vriend van u is (CGVS II, p.3). Nochtans had u zich even daarvoor nog geëxcuseerd voor uw leugenachtige verklaringen tijdens het eerste onderhoud en had u beloofd deze keer klare wijn te schenken (CGVS II, p.2). Dat u volhardt in het afleggen van bedrieglijke verklaringen, schaadt uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Bovendien, als het CGVS u tijdens dat tweede onderhoud confronteert met verklaringen en foto's van uw broers K. en H/ op Facebook, moet u toegeven dat zij in Kabul waren. U zegt eerst dat H/ er "misschien" ging studeren, vervolgens geeft u toe dat H/ er naar de universiteit is gegaan (CGVS II, p.4). U zegt iets later ook dat K. in Kabul Engels leerde (CGVS II, p.6). Het CGVS stelt vast dat u dergelijke zaken onvermeld liet tijdens het eerste gehoor. Uit dergelijke vaststellingen blijkt dat u keer op keer getracht heeft de asielinstanties te misleiden.

Gevraagd wat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen, nu uw zagezegde problemen met de Taliban ongeloofwaardig blijken, brengt u bovendien geen elementen aan die tot het toekennen van de vluchtelingenstatus zouden kunnen leiden. U zegt dat de veiligheidssituatie in Qarabagh en in Kabul slecht is en dat er veel incidenten gebeuren. Echter merkt het CGVS op dat dergelijke zaken niet ressorteren onder de Geneefse Vluchtelingenconventie. Wat betreft uw verklaring als zou u ook geen eigendommen hebben in Afghanistan, noch een netwerk dat bereid is om u op te vangen, kan worden gesteld dat ook deze elementen niet gerelateerd zijn aan de Conventie van Genève maar veeleer van socio-economische aard zijn.

Tot slot kon worden vastgesteld dat u uitvoerig heeft gepraat over de problemen van allerlei aard die de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan ondervinden. Echter is het zo dat uw persoonlijke vrees dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit bezit, in casu Afghanistan. Zoals blijkt uit bovenstaand geheel van vaststellingen, heeft u op geen enkele manier aangetoond dat u in Afghanistan een persoonlijke vrees voor vervolging heeft. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Verder moet verwezen worden naar uw situatie als Afghaan die het grootste deel van zijn leven buiten Afghanistan heeft doorgebracht en naar de mogelijkheid om terug te keren naar uw land van nationaliteit. Wat dit betreft kan verwezen worden naar de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, p. 66-67,109, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidanceafghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>), waarin onder meer geoordeeld wordt dat voor de beoordeling van de mogelijkheid voor personen met uw profiel om zich in Afghanistan te vestigen rekening dient gehouden te worden met factoren als het al dan niet bestaan van een netwerk, de socioeconomische achtergrond enz. In casu dient te worden vastgesteld dat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan in Kabul kan vestigen. U bent een volwassen, alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U bent geschoold. U verklaarde eerst dat u in de achtste graad zat toen u Afghanistan verliet (CGVS I, p.4). Iets later zei u dat u school liep in Pakistan, tot de tiende graad (CGVS I, p.19). Gezien uw oudere broer H/ (universiteit) en uw jongere broer K. (opleiding Engels) zelfs in Kabul gingen studeren, en gezien uw misleidende verklaringen wat betreft zowat elk aspect van uw relaas, kan niet worden uitgesloten dat u een nog betere scholing heeft genoten dan u heeft beweerd. U zou in Pakistan ook hebben gewerkt, zo

heeft u voorts verklaard (CGVS I, p.13). Iemand met uw profiel zal wellicht ook in Kabul, Afghanistan aan de slag kunnen gaan. Bovendien kan u in de stad Kabul beschikken over een ruim familiaal netwerk. Tijdens het tweede onderhoud heeft u aanvankelijk gezegd dat uw vele vrienden op Facebook die aangeven in Kabul te wonen, eerder virtuele vrienden zijn (CGVS II, p.5), om vervolgens toch toe te geven dat u nogal wat familie wonen heeft in Kabul. U had het uiteindelijk over drie zussen van uw vader die in de hoofdstad woonachtig zijn, hun zonen (u noemde er een achttal) (CGVS II, p.7), twee zussen van uw moeder en drie broers van uw moeder (G. R., M. Z. en N. R.) (CGVS II, p.9). Gevraagd waarom deze personen u niet (tijdelijk) zouden kunnen opvangen, zegt u dat zij klein behuist zijn (in het geval van de familie aan vaders kant) of dat u die mensen nooit bezocht (als het over de familie aan moeders kant gaat). Dergelijke uitleg kan niet overtuigen. Dat niemand van dit ruime netwerk u zou kunnen helpen, kan allerminst aangenomen worden. Verder kan zeker niet worden uitgesloten dat ook uw eigen familie in Kabul verblijft. Ten eerste mag worden verondersteld dat uw familie, in tegenstelling tot wat u heeft beweerd, oorspronkelijk van Kabul afkomstig is. De PoR kaarten vermelden immers dat jullie van Deh Sabz zijn, een district van Kabul. U ontkent dit en verklaart dat uw familie uit Ghazni komt. Uw vader zou in Pakistan hebben gezegd dat jullie van Kabul zijn in de hoop bij terugkeer gronden te krijgen (CGVS II, p.5). Dit is opnieuw weinig geloofwaardig, te meer u nu verklaart dat uw tantes (aan vaders zijde) woonachtig zijn in Tangi Gharo (CGVS II, p.8), en de bij het dossier gevoegde informatie aantoont dat Tangi Gharo een dorp is in Deh Sabz. Dit is wel zeer toevallig. Voorts zijn de neergelegde PoR documenten vervallen en legt u geen bewijs neer voor het recent verblijf van uw familie in Haripur. Dat het UNHCR niet op de hoogte is van een eventuele terugkeer (zie antwoord UNHCR in het administratief dossier), sluit niet uit dat jullie op eigen initiatief en zonder de steun van deze organisatie naar Afghanistan zijn teruggekeerd. Bovendien kan u bijvoorbeeld niet met zekerheid zeggen hoe uw broer H/ zonder geldige PoR kaart na zijn universitaire studies van Kabul naar Pakistan zou zijn teruggekeerd ("Misschien heeft hij een paspoort", CGVS II, p.5), en is het toch wel opmerkelijk dat H/ op zijn Facebook-account aangeeft nog steeds in Kabul te wonen. Tevens blijkt een aantal neergelegde documenten te zijn opgestuurd door S. M., uw vader. Het is opmerkelijk dat de documenten op de post werden gedaan in Kabul, en dat uw vader, hoewel hij volgens u nog altijd in Haripur zou wonen, bovendien een Afghaans telefoonnummer noteerde waarop u hem kan contacteren. U zegt dat dit gewoon het nummer is dat hij gebruikt als hij in Afghanistan is, en beweert dat de documenten in Ghazni op de post werden gedaan (CGVS I, p.16). Dit blijkt toch allerminst uit de gegevens die op de enveloppe staan. Bovendien ziet het CGVS niet in waarom uw vader zijn Afghaans telefoonnummer zou vermelden, als hij slechts sporadisch in Afghanistan zou verblijven. Tot slot wijst het CGVS nogmaals op de vaststelling dat uit uw eigen Facebookprofiel eveneens kan worden afgeleid dat u zeer veel personen kent die in de hoofdstad woonachtig zijn, en dat mag worden aangenomen dat u deze personen wel degelijk op de een of andere manier zult kennen. Gezien al deze vaststellingen rijst het vermoeden dat niet alleen uw tantes en ooms in Kabul verblijven, maar dat uw eigen familie en mogelijks ook uzelf een grotere band met de hoofdstad heeft dan u wenst toe te geven. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandige man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag.1, 71-77, en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te

worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afgaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afgaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afgaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

In casu dient de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI**

Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad

aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten herstellen uw geloofwaardigheid niet. De taskara's dienen uw herkomst uit Ghazni te bevestigen. Wat dit betreft, merkt het CGVS op dat u deze documenten in eerste instantie heeft aangewend om aan te tonen dat u altijd in Ghazni woonde. Toen dat een onmogelijke zaak bleek, heeft u beweerd dat u van Haripur naar Qarabagh reisde om daar een taskara te verkrijgen. Waarom een Afghaans vluchteling in Pakistan dergelijk document nodig zou hebben en daarom de reis naar Qarabagh zou maken, is onduidelijk. U zegt dat dit nodig was om van Pakistan naar Afghanistan te reizen (CGVS I, p.13), terwijl u er dan blijkbaar al was in geslaagd de grens zonder taskara over te steken. Bovendien meent u dat u de taskara tweeënhalf jaar geleden liet maken, terwijl het document in 1393 (maart 2014 – maart 2015) blijkt te zijn afgeleverd, en merkte het CGVS hierboven al op dat het er alle schijn van heeft dat uw familie in werkelijkheid van Deh Sabz (Kabul) afkomstig is. Verder wijst het CGVS op de objectieve informatie, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Dat blijkt overigens ook uit de door u neergelegde brieven waarin "uw werkgever in Ghazni" uw bedrieglijke problemen met de Taliban bevestigt. De PoR kaarten bevestigen louter dat u als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft gewoond. Hiermee toont u niet aan dat uw familie daar nog steeds zou verblijven, noch dat u zich niet in Kabul zou kunnen hervestigen. De foto's van Haripur geven aan dat u een band heeft met deze locatie, meer niet. De foto's van uw familieleden tonen niet aan dat zij momenteel nog in Haripur zouden verblijven, noch blijkt hieruit dat u in Kabul geen verblijfsalternatief zou hebben. De medische attesten van uw broer K. houden geen verband met uw persoonlijke situatie. Uit niets blijkt dat eventuele gezondheidsproblemen van uw broer uw hervestiging in Kabul in de weg zouden staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, alsook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 27 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is, doch dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten zijn vrees als Afghaans vluchteling in Pakistan te onderzoeken.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: het rapport "*Pakistan: expulsions massives de réfugiés Afghans*" van Human Rights Watch van 3 februari 2017 (stuk 3) en het artikel "*Violence et vulnérabilités: la situation des Afghans au Pakistan*" uit het Tijdschrift Migrations forcées van mei 2014 (stuk 4).

Op 11 september 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, het rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van EASO van december 2017, p. 1-74, het rapport "*COI Focus Afghanistan. Security Situation in Kabul city*" van 15 mei 2019, het rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*" van EASO van mei 2018, p. 1-34, het rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*" van EASO van juni 2019, p. 1-74 en het rapport "*Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 48/2 geschonden zou zijn. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.2.2. Verzoeker voert - na confrontatie met een aantal bevindingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die zijn initieel vluchtrelaas ondermijnen - aan dat Afghaanse vluchtelingen het zwaar te verduren hebben in Pakistan en hij omwille van deze situatie besloot Pakistan te verlaten, alsook dat hij niet naar Afghanistan wilde terugkeren. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de vaststelling dat verzoeker zijn verklaringen - zo bijvoorbeeld aangaande zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België - keer op keer wijzigde nadat hij geconfronteerd werd met stukken die aantoonde dat hij de waarheid niet vertelde, zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt; (ii) verzoeker in eerste instantie volhardt in het afleggen van bedrieglijke verklaringen aangaande zijn beweerdde problemen, alsook aangaande de samenstelling van zijn familie en slechts tijdens het tweede persoonlijk onderhoud -geconfronteerd met foto's van zijn

broers op Facebook - toegeeft dat zij in Kabul waren; (iii) verzoeker geen (geloofwaardige) elementen aanbrengt aangaande de vrees die hij zou koesteren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan die tot het toekennen van de vluchtelingenstatus zouden kunnen leiden, vermits (1) zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig blijken, (2) de bewering dat de veiligheidssituatie in Qarbagh en in Kabul slecht is niet aangemerkt kan worden als een element dat ressorteert onder het Vluchtelingenverdrag en (3) verzoekers verklaring dat hij geen eigendommen heeft in Afghanistan, noch een netwerk dat bereid is om hem op te vangen veeleer socio-economische elementen zijn die niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen; (iv) in zoverre verzoeker verwijst naar de problemen van allerlei aard die de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan ondervinden, moet worden opgemerkt dat verzoekers persoonlijke vrees dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, *in casu* Afghanistan; (v) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er met betrekking tot de situatie van verzoeker als Afghaan die het grootste deel van zijn leven buiten Afghanistan heeft doorgebracht en de mogelijkheid voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van nationaliteit rekening moet worden gehouden met het al dan niet bestaan van een netwerk, de socio-economische achtergrond, etc. en *in casu* moet worden vastgesteld dat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat hij zich bij een terugkeer naar Afghanistan in Kabul kan vestigen, vermits (1) verzoeker een gezonde, volwassen, alleenstaande man is die geen melding maakt van gezondheidsklachten, die geschoold is en die in Pakistan zou hebben gewerkt en vermoedelijk ook in Kabul aan de slag zal kunnen, (2) verzoeker in Kabul over een ruim familiaal netwerk beschikt en zijn verklaringen waarom deze personen hem niet (tijdelijk) zouden kunnen opvangen niet kunnen overtuigen, (3) niet kan worden uitgesloten dat verzoekers eigen familie in Kabul verblijft en (4) ook uit verzoekers eigen Facebookprofiel kan worden afgeleid dat hij zeer veel personen kent die in Kabul woonachtig zijn en (vi) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig

verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij valse verklaringen heeft afgelegd omdat hij heeft geluisterd naar de verkeerde raad, benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”*, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste persoonlijk onderhoud. De Raad stelt vast dat verzoeker echter heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, tijdens zowel het eerste als het tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, volledig afwijkende verklaringen aflegt aangaande zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en ook doorheen deze persoonlijke onderhouds zijn verklaringen aangaande zijn familiesamenstelling, alsook zijn vluchtrelaas bijstelt wanneer hij geconfronteerd wordt met stukken die haaks staan op zijn afgelegde verklaringen. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, alsook op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doet derhalve afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

In zoverre verzoeker voorts nog citeert uit de notities van de persoonlijk onderhouds en illustreert dat hij verschillende details aangaande de vervolgingen van Afghanen in Pakistan kon uiteenzetten en hij tevens, onder verwijzing naar het rapport *“Pakistan: expulsions massives de réfugiés Afghans”* van Human Rights Watch van 3 februari 2017 (verzoekschrift, stuk 3) en het artikel *“Violence et vulnérabilités: la situation des Afghans au Pakistan”* uit het Tijdschrift Migrations forcées van mei 2014 (verzoekschrift, stuk 4), hekelt dat de commissaris-generaal niet is ingegaan op de vervolging van verzoeker en zijn familie als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, dient erop gewezen dat uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. *In casu* wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht geoordeeld dat verzoekers vrees beoordeeld dient te worden ten aanzien van Afghanistan en hij geen elementen aanbrengt die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus kunnen leiden.

2.3.2.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus dienstig worden weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt zij door de Raad overgenomen, tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van

dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) terecht te lezen als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar

de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partijen, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partijen afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt,

kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap geviséerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Met het louter tegenspreken van dit besluit, het betoog - onder verwijzing naar een rapport "Afghanistan: les conditions de sécurité actuelles" van 12 september 2018 van www.osar.ch - dat de veiligheidssituatie in 2018 verslechterd is en de taliban nog nooit zo sterk zijn geweest als vandaag, waarbij alle provincies van het centrum van Afghanistan (waaronder Ghazni en Kabul) aan een zeer hoog niveau van geweld worden blootgesteld en de bewering dat in Afghanistan in het algemeen een uitzonderlijke situatie bestaat waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie die verzoeker aanhaalt ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gesteund.

In zoverre verzoeker nog voorhoudt dat de veiligheidssituatie uit Ghazni dient te worden beoordeeld omdat zijn familie oorspronkelijk afkomstig is uit deze provincie, moet worden benadrukt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekers verklaringen aangaande zijn verblijfplaatsen voor en/of de herkomst van zijn familie ongeloofwaardige verklaringen aflegt en moet worden aangenomen dat zijn familie oorspronkelijk van Kabul afkomstig is. Met het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op deze motieven en kan hij aldus allerm minst gevolgd worden in zijn betoog als zou de veiligheidssituatie in Ghazni moeten worden beoordeeld.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende

stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER